

בש"פ 4261/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4261/16

בש"פ 4809/16

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת בבש"פ 4261/16
והמשיבה בבש"פ 4809/16: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב בבש"פ 4261/16
והמבקש בבש"פ 4809/16: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; וערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) במ"ת 20856-09-15 מיום 6.6.2016

בשם המבקשת בבש"פ 4261/16
והמשיבה בבש"פ 4809/16: עו"ד תומר סגלוביץ'

בשם המשיב בבש"פ 4261/16
והמבקש בבש"פ 4809/16: עו"ד אריאל עטרי

החלטה

לפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוקהמעצרים) ב-90 ימים החל מיום 10.6.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 20819-09-15, לפי המוקדם. בהתאם להחלטת השופט ח' מלצר מיום 7.6.2016 - שבמסגרתה הוארך מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת - נדונה הבקשה יחד עם עמוד 1

עררו של המשיב על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) לדחות את בקשתו לעיון חוזר שבגדרה ביקש לעוצרו בפיקוח אלקטרוני.

1. על פי כתב האישום המתוקן שהוגש נגד המשיב, סמוך לחודש אוקטובר 2014, עת היה המשיב בן 23 ובמשך תקופה של שנה, ביצע המשיב מעשים מגונים, אינוס וניסיונות אינוס באחותה הקטנה של אשתו דאז (גרושתו דהיום) שהייתה קטינה כבת 12.5 (להלן: המתלוננת). על פי כתב האישום המעשים בוצעו אחת לכשבועיים, תוך שימוש בכוח ובניגוד לרצונה של המתלוננת. נטען כי המעשים התרחשו בתקופה שבה התגורר המשיב יחד עם אשתו ביחידת דיור צמודה לבית הוריה, שבו התגוררה המתלוננת; ובמהלך נסיעה משפחתית משותפת לארצות הברית. בגין כל אלה הואשם המשיב בעבירה של בעילה במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בשתי עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) ו(3) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; בשתי עבירות של ניסיון אינוס במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו(3) ובצירוף סעיף 25 לחוק; בשתי עבירות של מעשה סדום במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק בנסיבות סעיף 347(ב) וסעיף 345(א)(1) ו(3) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; בריבוי עבירות של מעשים מגונים במשפחה לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) לחוק, בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק, ובנסיבות סעיף 345(א)(1); וב-4 עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) לחוק בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו(1) לחוק שבוצעו בארצות הברית.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיב התבקש מעצרו עד תום ההליכים. ביום 25.10.2015 נעתר בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) לבקשה. בית המשפט קבע כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב. כעולה מן ההחלטה גם המשיב עצמו לא חלק על כך, למעט לעניין השימוש בכוח. עוד נקבע כי מן המעשים המיוחסים למשיב ומגילה הצעיר של המתלוננת נלמדת מסוכנות כלפיה וכלפי קטינות אחרות, ומכאן כי קמה עילה למעצרו. לאחר זאת נדרש בית המשפט לאפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר - ודחה אותה. לפני בית המשפט הונחו תסקיר מעצר ותסקיר משלים שבהם נבחנה האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בבית סבתו בירושלים בפיקוחה ובפיקוחם של הוריו, אחיו, דודתו ומכרה נוספת, וחלופה נוספת בבית דודתו במבשרת ציון (כפי שהוצע בהמשך בדיון לפני בית המשפט). מהתסקירים עולה כי המשיב, שהוא כיום בן 24, נעדר עבר פלילי ומהלך חייו היה תקין במכלול ההיבטים. שירות המבחן התרשם כי למשיב קשיים רגשיים ודפוסי התנהגות מניפולטיביים וכי יתכן שהוא סובל מדחפים מיניים מוגברים ומקושי לשלוט בהם. עוד עמד שירות המבחן על האפשרות שהמשיב סובל מנתקים רגשיים ומתקשה לגלות אמפתיה למצבה של המתלוננת. שירות המבחן העריך כי נשקף סיכון מהמשיב לביצוע של עבירות מין נוספות ולשיבוש מהלכי משפט. עוד נמצא כי המפקחים שהוצעו - הגם שאלה מתייחסים בחומרה למעשים המיוחסים למשיב - נותנים בו אמון, מתקשים להכיר בסיכון שבמצבו ולזהות מצבי סיכון בהתנהגותו. בצד זאת הובאה בחשבון העובדה כי המתלוננת - [הושמט מחמת איסור זיהוי המתלוננת] - מגיעה לירושלים לצרכים שונים. נוכח כל אלה מצא שירות המבחן כי החלופה המוצעת אינה נותנת מענה ראוי לרמת הסיכון הנשקפת מן המשיב גם אם הלה ייעצר בפיקוח אלקטרוני. נוסף על המלצתו השלילית ציין שירות המבחן גם את חששה של המתלוננת מכך שהמשיב ישוחרר לחלופת מעצר ומהחמרה אפשרית במצבה הנפשי עקב שחרור כאמור. נוכח מכלול שיקולים אלה קבע לבסוף בית המשפט כי לא ניתן לשחרר את המשיב ממעצר מאחורי סורג ובריא. בית המשפט ציין כי לא ניתן ליתן אמון במשיב, שנחזה כמניפולטיבי, וכי "יהיו המפקחים טובים ככל שיהיו, אין הם יכולים להחליף את הצורך במתן אמון במשוחרר עצמו. בהיעדר אמון כזה - לא ניתן לשחרר לחלופת מעצר". מכאן גם נמצא כי מעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאי החלופה שהוצעה לא יסכון. סופו של דבר הורה בית המשפט על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

ההליכים לאחר החלטת המעצר

3. המשיב ערר על החלטת בית המשפט המחוזי לפני בית משפט זה, אך חזר בו מן הערר לאחר דיון שבו, לטענת המשיב, הנהח אותו בית המשפט להציע חלופות מעצר במרכז הארץ או בצפונה (בש"פ 7912/15 פלוני נ' מדינת ישראל (8.12.2015)). בהמשך לכך פנה המשיב לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר שבה הציע חלופה נוספת בבית דודתו בגני תקווה. ביום 21.12.2015 הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' וינוגרד) לשירות המבחן לבחון חלופות מעצר נוספות במרחק רב מירושלים. בתסקיר משלים מיום 25.1.2016 התברר כי במקום החלופה מתגוררת עם הדודה בתה בת השנתיים, דבר אשר הופך את החלופה לבלתי מתאימה. עוד צוין כי שירות המבחן ביקש להיפגש פעם נוספת עם המשיב לצורך הכנת התסקיר, אך כשהגיע לשם כך לבית המעצר בחר המשיב להמשיך בתפילה ונמנע מפגישה. לפיכך לא עודכנה הערכת המסוכנות והיא נסמכה על האמור בתסקירים הקודמים, כמפורט מעלה. כאמור בתסקיר המשלים, המתלוננת מצויה בתהליך טיפולי משמעותי, ועצם שהייתו של המשיב במעצר תורמת לתחושת המוגנות והביטחון שלה. אשר למפקחים, פעם נוספת אלה נמצאו כמי שמתכוונים ברצינות למלאכת הפיקוח ומכירים במיוחס למשיב. יחד עם זאת נמצא כי הם מתקשים להכיר בסיכון הנשקף מהמשיב ונוטים להפחית ולצמצם את הסיכון הנשקף ממנו. על כך למד שירות המבחן בין היתר מן העובדה שלכתחילה הוצעה חלופה שבה מתגוררת קטינה בת שנתיים. גם בתסקיר זה נמנע אפוא שירות המבחן מלבוא בהמלצה על שחרור המשיב לחלופת מעצר. ביום 14.2.2016 קבע בית המשפט (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) כי לא חל שינוי נסיבות המצדיק סטייה מן ההחלטה בדבר מעצר המשיב עד לתום ההליכים. בית המשפט חזר על קביעותיו אשר לחוסר האמון במשיב, וציין כי יש ליתן משקל גם לחשש המסתמן מפני החמרה במצבה של המתלוננת עקב שחרור המשיב לחלופה או מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

4. המשיב ערר על החלטה זו ועררו נדחה בבית משפט זה ביום 20.3.2016 בהחלטתו של השופט י' דנציגר. כעולה מן ההחלטה, המשיב קיבל את המלצת בית המשפט להציע פעם נוספת מקום אפשרי למעצר בפיקוח אלקטרוני במרכז הארץ שם לא ישהה לצד קטינות. עוד צוין כי על המשיב לשפר את מידת שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ולמסור לידי טופס ויתור על סודיות מידע המצוי בידי שירות בתי הסוהר, שעליו סירב לחתום עד לאותו שלב (בש"פ 2046/16 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.2016)).

בהמשך להחלטה זו הוגש ביום 11.4.2016 תסקיר משלים נוסף לבית המשפט המחוזי. שירות המבחן שוחח פעם נוספת עם המשיב, אך לא התרשם משינוי ניכר בהתייחסותו לאירועים. גם הפעם עלו רשמים דומים לגבי המשיב, כמי שסובל מנוקשות חשיבתית, עיוותי חשיבה וניתוק מעולמו הרגשי. לפיכך העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות ולשיבוש מהלכי משפט. אשר למתלוננת, זו בינתיים מסרה עדותה בבית המשפט. מסירת העדות לימדה, כאמור בתסקיר, על קשייה הרבים מזה, אך גם על תעצומות הנפש שהיא מגלה מזה. פעם נוספת צוין כי המתלוננת מצויה בתהליך טיפולי משמעותי וכי שינוי בתנאי מעצרו של המשיב עלול להביא להחמרה במצבה. בכל הנוגע למפקחים שהוצעו - הוריו ואחיו של המשיב - התרשם שירות המבחן כי אלה עברו בזמן שחלף "עיבוד והסתגלות למעצרו ולנסיבותיו"; וכי יש ביכולתם לפקח על המשיב באופן שיפחית את הסיכון הנשקף ממנו בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני אשר יכלול איסור שימוש במכשיר תקשורת המאפשר גישה למרשתת כמו גם איסור שימוש בטלפון נייד. בצד זאת הודגש כי מקום המעצר בפיקוח אלקטרוני חייב להיות מרוחק משמעותית ממקום מגורי המתלוננת [הושט]. לפיכך נמצא כי הצעתו של המשיב למעצרו בבית הוריו במבשרת ציון (שם גם מתגוררת אחותו הקטינה בת ה-16) אינה מתאימה. שירות המבחן לא בחן לגופה את האפשרות למעצר המשיב בפיקוח אלקטרוני בדירה שתישכר לשם כך במודיעין, משום סברתו כי העיר מודיעין אינה מרוחקת דיה ממקום מגורי המתלוננת. לאחר הדברים האלה ביקש המשיב כי תבחן חלופה נוספת בישיבת "תומכי תמימים" בתל

אביב-יפו.

בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי הוגש ביום 8.5.2016 תסקיר משלים נוסף שבחן חלופה זו. שירות המבחן הגיע לישיבה ושוחח עם מנהלה, עובד בה ותלמיד נוסף אשר הציעו לשמש כמפקחים. שירות המבחן התרשם כי אין בכוחם להבטיח פיקוח ברמה הנדרשת כדי להלום את רמת הסיכון הנשקפת מהמשיב וממאפייניה. עוד צוין כי לאנשי הישיבה טלפונים ניידים, ואין דרך להבטיח כי בעת שהותו של המשיב שם תמנע ממנו גישה למרשתת.

5. ביום 6.6.2016 דחה בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) את בקשת המשיב לשחררו לאחת משתי החלופות האמורות - במודיעין או בתל אביב-יפו. בית המשפט ראה לאמץ את האמור בשני התסקירים האחרונים בעניינו של המשיב ביחס לשתי החלופות. לגבי מודיעין אומצה עמדת שירות המבחן שלפיה לא מדובר במקום מרוחק דיו ממקום מגוריה של המתלוננת; ואילו לגבי הישיבה בתל אומצו הקביעות שלפיהן המפקחים אינם מתאימים והחלופה אינה הרמטית דיה. בית המשפט עמד על כך שנוכח המעשים המיוחסים למשיב נודעת חשיבות רבה להערכת שירות המבחן את המסוכנות הנשקפת ממנו, ועל המשקל שיש לתת לזו לעניין ההשפעה אפשרית על המתלוננת וטיב המפקחים המוצעים. לפיכך נדחתה הבקשה כאמור. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי, אשר נדון כמצוין מעלה בצד בקשת המבקשת להארכת מעצרו של המשיב.

ההליך העיקרי

6. כתב האישום הוקרא למשיב ביום 7.10.2015, וסעיפים שנוספו בכתב האישום המתוקן הוקראו לו ביום 1.12.2015. בין לבין התייצב המשיב לדיונים ללא סניגור וביקש כמה דחיות למועדי הדיונים. ביום 9.12.2015, לאחר שהתייצב המשיב לדיון פעם נוספת ללא סניגור, הורה בית המשפט על מינוי סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית. ענייני הסדרת ייצוגו של המשיב הושלמו לבסוף רק בחודש ינואר 2016. עדות המתלוננת נשמעה בשתי ישיבות בחודש פברואר ועדות גרושתו של המשיב - אחות המתלוננת - נשמעה בחודש אפריל 2016. במקביל לשמיעת התיק הגיש המשיב כמה בקשות להמצאת מסמכים ולפסילת המותב - שנדחו. נכון ליום שמיעת הערר והבקשה שלפניי נקבעו 4 מועדים נוספים לדיון, אחד מהם נקבע טרם הפגרה.

הטענות בבקשה להארכת מעצר

7. לטענת המבקשת, מהמשיב נשקפת מסוכנות הנלמדת הן מחומרת המעשים המיוחסים לו - עבירות מין חמורות בקטינה בת משפחתו - הן מתסקירי המעצר שהוגשו בעניינו, מהם עולה כי נשקף סיכון מהמשיב לביצוען של עבירות מין נוספות ולשיבוש מהלכי משפט. אשר להתקדמות ההליך טוענת המבקשת כי היא פעלה לשמיעת עדותה של המתלוננת בהקדם האפשרי; כי נקבעו מועדים להמשך ההליך; וכי ההליך מתקדם בקצב סביר, בהינתן שהעיכובים שנגרמו בו אינם תוצאה של התנהלותה שלה. המשיב מתנגד לבקשה. לטענתו, בשלה העת לשחררו לחלופת מעצר או למעצרו בפיקוח אלקטרוני. זאת, בשים לב לחלוף הזמן; להליך העיקרי, שצפוי להימשך למעבר להארכת המעצר המבוקשת; ולקיומן של חלופות מתאימות למעצרו.

הטענות בערר

8. לטענת המשיב, שהוא העורר בבש"פ 4809/16, שגה בית המשפט המחוזי שפסל את שני מקומות המעצר האפשריים שהוצעו: במודיעין ובישיבה בתל אביב-יפו. אשר לחלופה במודיעין – נטען כי מדובר בישוב הממוקם במרכז הארץ, מרוחק דיו מן המתלוננת, שניתן לקיים בו פיקוח אלקטרוני בפיקוחם של מפקחים שכבר נמצאו מתאימים על ידי שירות המבחן, והכל על פי האמור בהחלטת השופט י' דנציגר מיום 20.3.2016. לעמדת המשיב, אין די בהערכתו של שירות המבחן כי החלופה אינה מרוחקת דיה מהמתלוננת – המתגוררת ב[הושמט] ומגיעה רק אחת לשבוע לירושלים – כדי להצדיק את דחיית החלופה. אדגיש בנקודה זו כי בדיון לפניי התברר כי החלופה שהוצגה לשירות המבחן במודיעין (שכירת דירה מסוימת בעיר) אינה רלוונטית עוד, אך לדברי המשיב ביכולת להציע חלופה אחרת בעיר.

אשר לחלופת הישיבה בתל אביב-יפו, שהיא המועדפת על המשיב, נטען כי לא הוצגו טעמים טובים לפסול אותה; וכי ספקותיו של שירות המבחן בנוגע לטיב המפקחים – אשר אומצו לבסוף על ידי בית המשפט כאחד הטעמים לדחיית החלופה – אינם מבוססים דיים. כך במיוחד שעה ששיבה מסוימת זו אושרה בעבר על ידי בית משפט זה כהולמת לצורך מעצר בפיקוח אלקטרוני. אל מול זה טוענת המבקשת – היא המשיבה בבש"פ 4809/16 – כי נשקף מהמשיב סיכון הן לשלום הציבור, הן לשיבוש מהלכי משפט. לדבריה, לא ניתן לתת במשיב אמון. עוד עומדת המבקשת על כך שהחלופה המוצעת בתל אביב-יפו אינה מתאימה מבחינה טכנית ומהותית לפיקוח על המשיב. בצד זה בדיון שנערך לפניי הסכימה המבקשת לכך שאין לשלול על הסף מטעמים גיאוגרפיים של קרבה למקום מגורי המתלוננת את האפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני בעיר מודיעין, והיא נכונה לאפשר בחינה פרטנית של חלופה – ככל שזו תוצע. לעניין זה הודגש כי אין לראות בהסרת התנגדותה לעצם בחינת חלופה במודיעין – אם תוצע כזו – כהסכמה לחלופת מעצר כלשהי.

דיון והכרעה

9. כידוע, על בית המשפט המתבקש להאריך את מעצרו של נאשם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים לאזן בין זכותו של הנאשם – שלו עומדת חזקת החפות – לחירות, לבין האינטרסים הנוגעים לשמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי (בש"פ 4084/15 מדינת ישראל נ' דלו, פסקה 8 (25.6.2015)). בהכרעה בעניין זה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את המסוכנות הנשקפת מהנאשם; את החשש מפני הימלטות הנאשם; את חלוף הזמן מאז מעצרו של הנאשם; את קצב ניהול ההליך העיקרי; ואת את זהות הגורם שעליו מוטלת האחריות להימשכות ההליכים (בש"פ 2160/16 מדינת ישראל נ' אבו רמילה, פסקה 9 (23.3.2016)). במקרה דנן, מסוכנותו של המשיב ברורה והיא נלמדת הן מהמעשים המיוחסים לו, הן מתסקירי שירות המבחן שמצאו כי מהמשיב נשקף סיכון גבוה להישנות עבירות נוספות ולשיבוש מהלכי משפט. לדעתי אין בחלוף הזמן – שנה ממועד ביצוע המעשים הנטענים – כדי להקלות מסוכנות זו. אשר להתקדמות ההליך: לעת הזו קבועים מספר דיוני הוכחות והמשיב לא הצביע על כך שהאחריות להימשכות ההליכים היא לפתחה של המבקשת.

10. עתה לשאלת השחרור לחלופה, שעומדת גם במוקד הערר שהגיש המשיב. בכל הנוגע להצעת החלופה בישיבה בתל אביב-יפו איני מוצא עילה להתערב בהחלטת בית משפט קמא. כאמור לעיל – מסוכנותו של המשיב שרירה וקיימת, וכפי שנקבע בבית

משפט זה לא פעם, פיקוח אלקטרוני אינו "נוסחת פלא" שיש בכוחה לאיין מסוכנות (בש"פ 8205/15 אבו קישק נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.12.2015); בש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (10.8.2015)). שירות המבחן לא ראה להמליץ על מעצר המשיב בפיקוח אלקטרוני במקום המוצע בתל אביב-יפו ובית משפט קמא אימץ עמדה זו של שירות המבחן. בשים לב לקשיי הפיקוח המובנים על גישתו של המשיב למרשתת ולאמצעי תקשורת שונים במתחם שבו מצויים אנשים רבים, ונוכח התרשמות שירות המבחן ממידת ההיכרות של המפקחים המוצעים בחלופה זו עם המשיב ומיכולת הפיקוח שלהם, איני מוצא להתערב בקביעה זו. גם אם במקרים אחרים, אפשר בית המשפט שימוש בשיבה כחלופה למעצר, ההכרעה בדבר חלופה שתאפשר נטרול סיכון צריכה להיגזר בין היתר גם מנסיבותיו הפרטניות של המקרה. במקרה דנן רמת המסוכנות הנשקפת מן העורר אינה מאפשרת שחרור לחלופה שאינה הרמטית, ומטעם זה לא ראיתי להיעתר לערר בהקשר של חלופה זו. יחד עם זאת, סבורני כי יש לבחון את החלופה המוצעת במודיעין לגופה. כזכור, בית המשפט המחוזי דחה אפשרות זו מן הטעם שהעיר מודיעין אינה מצויה – להשקפתו – במרחק משמעותי דיו ממקום מגוריה של המתלוננת. דא עקא, בשלב הנוכחי מקובל כאמור על שני הצדדים כי בהיבט הגאוגרפי מודיעין מצויה במרחק שאינו מבוטל ממקום מגוריה של המתלוננת, ואין מניעה – בהיבט זה – לבחינת החלופה (תוך שהמדינה עומדת על התנגדותה בשאלת עצם השחרור לחלופה). בית משפט זה בהחלטתו הקודמת (השופט י' דנציגר) לא ראה לשלול על הסף בחינת חלופות במרכז הארץ שלא מתגוררים בהן קטינים. בנסיבות אלו אין לשלול על הסף בחינה של מעצר בפיקוח אלקטרוני במיקום זה (לעניין החובה לבחון תמיד אם ניתן להשיג את תכליות המעצר בדרכים אחרות, פוגעניות פחות כלפי חירותו של הנאשם ראו סעיפים 21(ב) ו-22(א)(2) לחוק המעצרים). אני מתיר אפוא למשיב להציע מקום למעצר בפיקוח אלקטרוני בעיר מודיעין, והצעתו תבחן לגופה על ידי שירות המבחן, כמו גם על ידי מנהל הפיקוח האלקטרוני. שירות המבחן יגיש לבית המשפט המחוזי תסקיר משלים תוך 15 יום מן המועד בו תומצא לו הצעה לחלופה בעיר מודיעין. בית המשפט המחוזי יקיים דיון בחלופה המוצעת ויחליט כחוכמתו.

סופו של דבר: מעצרו של המשיב מוארך ב-90 ימים החל מיום 10.6.2016, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 20819-09-15 בבית המשפט המחוזי בירושלים, או עד למתן החלטה אחרת במ"ת 20856-09-15 בבית המשפט המחוזי בירושלים, הכל לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ז בסיון התשע"ו (23.6.2016).

תוקנה היום, כ"ה באב התשע"ח (6.8.2018).

ש ו פ ט